

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER SI LUMINA

JUSTITIE SI LIBERTATE

DIRECTOR: PETRE BORS

PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

BEDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

Oheul Dâmboviței (Casa Cănuță)

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

D-nii abonați sunt rugați să ne comunice orice schimbare de adresă, făcută cu ocazia Sf. Dumitru, pentru a nu suferi neregularități în primirea jurnalului.

S U M A R

ESCESUL DE PUTERE de Petre Borș.

Art. 38 din legea judecătorilor de pace de Aurel Turcu.
Jurisprudența română :

Inalta Curte de casație și justiție, secția I: N. C. Tătaranu cu General Ștefan Talcoianu.

Idem secția II: Procurorul general al Curții de apel din Galați, opoziția în afacerea strămularii procesului lui Robescu, Rescu și Napira.

Curtea de apel din București, secția I: A. Lenș cu Emilia O. Christescu și Op. Christescu.

Tribunalul județului Dâmbovița: Rucsandra Ión N. Nedelcu cu Preotul D. R. Mihalcescu.

Tribunalul județului Covurlui, secția II: Ión Calaprezos cu Societatea de navigație Fraissinet & C-ie.

Informațiuni. —

ESCESUL DE PUTERE

Motivul de cassare de care cel mai dese-ori advocații se prevalează în casație este escesul de putere. Dară în ce consistă un esces de putere, nu tot-deauna putem ușor a ne da seamă. Definițiunea ideii nu se stabilește prin vre-un text de lege, ea rezultă mai mult din doctrină și jurisprudență.

Este cunoscut, că misiunea instanțelor de fond e de a constata și stabili faptele. Aprecierea faptelor se face cu suveranitate de instanța de fond, bine înțeles până la limita de a nu cădea în

arbitrariu. Nică o putere în lume nu este atât de absolută, ca legea să nu i pună o îngrădire. Când judecata abuzează de puterea sa, și denaturează faptele în mod vădit; este rolul instanței supreme să limiteze puterea absolută a instanței de fond. Aci începe controlul și cenzura, care aparțin Curții de casație.

Instanța de fond a constatat faptele în mod suveran: dară oare caracterizarea lor, și deducerea efectelor lor în raport cu legea, așa să fie cum zice tribunalul său Curtea de apel? Asemenea examinare intră în atribuțiunile supremei Curți. Controlul ce Inalta Curte exercită asupra hotărârilor judecătorești va fi de a observa și decide, dacă instanța de fond a caracterizat faptele și a dedus efectele lor în raport cu legea. Devierea de la această regulă constituie aceea ce numim *esces de putere*. Făcând aplicațiunea acestei regule de drept la convențiuni și la testamente, vom dice că Tribunalele și Curțile noastre sunt datoare a face să fie întocmai respectată voința clară și neîndoelnică a părților; și că numai când termenii actului sunt *obscuri, ambigui, echivoci* sau *dubioși*, ele au dreptul să *useze de interpretare*; și în atare caz datore sunt a recunoasce voința părților, nestabilind nimica ce ar fi străin acestei voințe. Eată dară demonstrat, că din interpretarea suverană nu rezultă dreptul pentru judecători de a schimonosi adevărul, de a denatura faptele, de a refusa aplicarea unei dispozițiuni clare și precisă a părților contractante sau a testatorului, sau de

a înlocui dispozițiunea lor prin o alta care-i opera judecătorilor.

Sunt multe hotărâri casate de Înalta Curte pentru esces de putere, însă nicăieri nu am găsit mai bine precizat escesul de putere ca în decisiunea No. 446/95, dată în urma unei divergențe asupra recursului d-lui N. Tătăranu cu general St. Fălcoianu în contra decisiunii No. 113/93 a Curței de apel din București s. II. Decisiunea în chestiune fiind de o valoare juridică necontestată, ne și grăbim a o da publicității, chiar în acest număr al ziarului.

Petre Borș.

Art. 38 din legea judecătorilor de pace

Art. 38 din actuala lege a judecătorilor de pace — ca și art. 71 din vechea lege pentru judecătorii de ocoale din 1879 — a dat loc — fără a fi nevoie — la niște interpretări înguste care n'au avut alt rezultat de cât a înlătura, pe o cale piezișă, pe justițiabilii de a 'și apăra interesele și drepturile lor înaintea acestor instanțe. În baza acestui articol, sau mai bine zis, în baza interpretărilor înguste ale acestui articol, nu sau primit, și nu se primesc nici astăzi la unele judecătoria, ca părțile să figureze în instanță prin procuratori, chiar când acești procuratori sunt asistați de avocați. S'au găsit judecătoria, de nu ne înșelăm chiar la judecătoria No. 1 — care au susținut că art. 71 din vechea lege (actualul art. 38) cuprinde o dispozițiune de ordine publică și ca atare poate fi invocat de judecător din oficiu și aplicat în sensul de mai sus; judecătoria de pace No. 6 a respins de asemenea zilele trecute — la 4 Oct. a. c. — pe un mandatar de a sta în instanță, chiar fiind asistat de avocat. Și faptul acesta ni se pare cu atât mai curios cu cât art. 38 cuprinde dispozițiuni clare și precise așa că nici nu poate da loc la interpretări, mai ales într'un sens atât de îngust.

În definitiv ce zice art. 38 din legea judecătorilor de pace? «Părțile se vor înfățișa în persoană, prin avocat sau prin oricare rudă până la gradul III inclusiv. Nici o persoană sub titlul de vechil sau cumpărător de drepturi nu va putea figura în numele verunei din părți». Ast-fel cum e redigiat acest alineat al art. 38, el cuprinde: a) o enumerare a persoanelor ce pot figura în instanță și b) o dispozițiune prohibitivă în ce privește vechilii și cumpărătorii de drepturi; din enumerare se vede că art. 38 în loc de a restrânge, lărgiște dreptul de a sta înaintea acestor instanțe și pentru unele persoane ce n'ar putea figura înaintea celor-alte instanțe — cum a semnalat-o și «Curierul Judiciar» prin pana primului său redactor — eară dispozițiunea prohibitivă e îndreptată numai în contra vechililor și a cumpărătorilor de drepturi, adică în contra cesionarilor de drepturi litigioase. Atât și nimica mai mult. De unde dar scot unii domni judecătoria prohibițiunea de a figura cineva în instanță prin procurator cu dreptul de a fi asistat de avocat? căci alt-ceva e a fi cumpărător de drepturi — în cazul nos-

tru de drepturi litigioase — și alt-ceva a fi mandatarul unei persoane cu dreptul de a fi asistat de avocat. Și atunci când judecătorul invoacă art. 38 pentru a înlătura pe un mandatar de la instanță, îl invoacă în zadar, căci îi atribue o dispozițiune ce n'o conține, și care pusă în aplicare, dă loc la șicane.

Să presupunem că Primus domiciliat în Madrid sau Londra de pildă, ar avea un proces cu Secundus din București, și neavând nici rude până în gr. III, și necunoscând pe nici un avocat, se adresează unui amic ca să se prezinte în locu-i — în temeiul unei procuri — cu dreptul de a fi asistat de un avocat; am putea oare impedi pe Primus să se judece fiindcă nu poate veni în persoană tocmai de la Madrid ori de la Londra, și nu are nici rudă, și nici avocat cunoscut în București? La o asemenea prohibițiune nu s'a gândit și nici se putea gândi legiuitorul; și regulile mandatului nu sunt și nu puteau fi știrbite — cum se știrbesc prin așa zisa interpretare — până la un așa grad.

Așa dar, în resumat:

1) Art. 38 este indetul de clar și nu poate da loc la interpretări;

2) Înlăturându-se mandatarul de la instanță, chiar când sunt asistați de avocat, și invocându-se pentru aceasta art. 38, se atribue articolului o dispozițiune ce n'o conține;

3) Articolul în chestiune, așa cum e redigiat, lărgiște în loc de a restrânge drepturile de a sta înaintea judecătorilor de pace; și

4) Art. 38 chiar de ar fi obscur — ceia-ce nu este — și ar putea da loc la interpretări — ar trebui interpretat în sensul cel mai larg și mai practic; principiu asupra căruia nu începe nici o discuțiune.

Aurel Turcu
Licențiat în Drept

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 3 Noembrie 1895

Președinția d-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

N. C. Tătăranu cu General Stefan Fălcoianu

Aprecierea instanțelor de fond. — Esces de putere. — Dacă dreptul instanțelor de fond de a interpreta în mod suveran convențiunile părților este subordonat la oare care condițiuni. — Dacă ele comit un esces de putere când depășesc aceste condițiuni.

Dacă în principiu instanțele de fond sunt în drept de a interpreta în mod suveran convențiunile părților, totuși acest drept este subordonat și densusl condițiunei ca interpretarea să nu fiă abusivă, căci ori-ce drept încetează atunci când abuzul dreptului începe.

De aci reese regula că interpretarea convențiunilor de către instanțele de fond este suverană pe cât timp magistrații nu denaturază clausele clare și precise ale convențiunilor, căci într'alt-fel, schimbând clausele contractului, ei violează legea părților și,

substituind voința lor voinței părților, comit un esces de putere, și deci în asemenea caz hotărîrea lor este casabilă.

Decisiunea No. 446/95 ¹⁾. — Casată, în urma unei divergențe, decisiunea No. 113/93 a Curții de apel din București, secția II.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l președinte Gr. Lahovari.

S'a ascultat: d-l avocat I. B. Constantinescu, din partea recurentului Tătăranu, în dezvoltarea motivelor de casare, precum și d-l avocat M. Sipsom, din partea intimatului generalul St. Fălcoianu, în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra motivului rămas în divergență:

«Curtea de apel după ce constată că cauza obligațiunei d-lui Fălcoianu este ca să mă pună pe mine la adăpost de orî-ce urmărire a creditoarei Duchateau în baza decisiunei Curței cu No. 101 din 1874, prin depunerea sumei de 9000 lei în efecte publice de către Fălcoianu;

«După ce constată încă prin decisiunea sa, că cauza obligațiunei este prevăzută de lege, că nu e falsă, nici eronată în drept sau în fapt;

«Deodată anihilează efectele acestei obligațiuni, hotărînd ca Fălcoianu să depună suma nu acum când sunt urmărit, ca prin aceasta să fie posibilă punerea mea la adăpost de urmărire, ci tocmai la terminarea recursului, or prin această soluțiune departe de a fi pus la adăpostul urmăririi d-nei Duchateau, mă lasă tocmai în curentul violent al urmăririi, care a ajuns la stadiul vînzării averii mele.

«Judecând dar Curtea că acțiunea mea încă și acum când sunt urmărit, este prematură, a comis un esces de putere, a hotărît prin imposibil și a denaturat obligația în care Fălcoianu se obligă curat și simplu că dacă procesul va trebui să dureze și voi fi silit ca să depun suma după hotărîrea Curței (No. 101/74) să l'anunț ca s'o depună el în efecte publice».

Avînd în vedere că procesul desfășurat dinaintea instanțelor de fond a avut de obiect cererea d-lui Nicolae Tătăranu de a se condamna d-l General Stefan Fălcoianu ca să depună la casa de depuneri și consemnațiunii suma de 9000 lei, ast-fel cum printr'o epistolă cu data din 3 Aprilie 1875 și necontestată de părți, d-l General Fălcoianu să obligase a face în cazul, când d-l Tătăranu ar fi urmărit de d-na Esther Duchateau pe temeiul unei decisiuni a Curții de apel din București secția II cu No. 101 din 1874;

Avînd în vedere că prin decisiunea supusă recursului cu No. 113/93, Curtea de apel din București secția II, respinge cererea d-lui Tătăranu pe motivul, că obligațiunea d-lui General Fălcoianu era subordonată condițiunei ca și d-l Tătăranu să continue și să facă a se judeca definitiv recursul îndreptat în contra decisiunei cu No. 101/74; și pe cât timp această condițiune nu era îndeplinită, apoi d-l Tătăranu de și era urmărit de

d-na Esther Duchateau, totuși nu era în drept de a constrânge pe d-l General Fălcoianu ca să depună suma de 9000 lei.

Considerând că dacă în principiu instanțele de fond sunt în drept de a interpreta în mod suveran convențiunile părților, totuși acest drept este subordonat și dinsul condițiunei ca interpretarea să nu fie abuzivă, căci orî ce drept încetează atunci când abuzul dreptului începe, de unde reiese regula că interpretarea convențiunilor de către instanțele de fond este suverană pe cât timp magistrații nu desnaturează clausele clare și precise ale convențiunilor, căci într'alt-fel, schimbând clausele contractului, ei violează legea părților și substituind voința lor voinței părților, comit un esces de putere;

Avînd în vedere că în specie prin scisoarea din 3 Aprilie 1875, scrisoare care formează contractul părților, D-l General Fălcoianu stipulează într'un mod deslușit, că dacă procesul ar trebui să dureze și dacă ar fi silit D-l Tătăranu să depună suma după decisiunea Curții de apel, apoi D-l Tătăranu să anunțe pe D-l General ca să o depună dinsul în efecte publice;

Considerând că această clausă este clară și precisă și când Curtea, în fața unei stipulațiuni atât de limpede respinge acțiunea D-lui Tătăranu pe cuvînt că obligațiunea D-lui General era condițională și nu lua naștere decât după resolvarea recursului în Casație, apoi reiese învedereat că Curtea de apel prin esces de putere a desnaturat clausele contractului și a violat legea părților.

Pentru aceste motive curtea casează.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, SECȚIA II

Audiența de la 6 Noiembrie 1895

Președinția d-lui C. E. Schina, Prim-Președinte

Procurorul general al Curții de apel din Galați, opoziția, în afacerea strămăturii procesului lui Robescu, Resu și Șapira.

Strămutare.— Opoziție.— Strămutare în materie penală după cererea părții inculpate.— Dacă trebuie notificată ministeriului public după lângă instanța de la care să strămută.— Dacă ministeriul public poate face opoziția la decisiunea casației care ordonă strămutarea unui proces penal, când cererea de strămutare a fost făcută de parte, și ministerul public de la instanța de la care s'a strămutat nu și-a dat opiniunea.— Dacă ministerul public al Curții de casație poate fi considerat ca reprezentantul ministeriului public după lângă instanțele de fond.

Orî ce decisiune a Curții de casație prin care, în neînvința părții interesate și numai după cerere și acte se statuază definitiv asupra unei cereri de strămutare, trebuie notificată ministeriului public după lângă instanțele de fond, și această notificare este prescrisă pentru ca ministeriul public să fie pus în pozițiune d'ași exercita dreptul său de opozițiune.

De aici reiese că ministeriul public după lângă instanțele de fond are într'un mod absolut dreptul de opozițiune în casurile pînă cîrî Curtea de casație a ordonat strămutarea unui proces penal numai după cererea părții și acte, fără ca dînsul să fi

¹⁾ A se vedea revista din acest număr, în care se face critica acestei decisiuni.

fost pus în pozițiune de a-și da părerea sa motivată asupra cererii de strămutare, deși ministerul public după lângă Curtea de Casație a luatconcluziuni în cererea de strămutare, căci ministerul public după lângă Curtea de casație nu figurează în casație decât ca organ al legii iar nu ca reprezentant al ministeriului public după lângă instanțele de fond.

Decisiunea penală No. 659/95. — Admisă opozițiunea procurorului general al Curții de apel din Galați contra decisiunei No. 626/95 care admisesse strămutarea procesului penal în care se inculpă Robescu, Resu și Șapira de la Curtea de apel din Galați la cea din Iași.

După ce s'a citit opozițiunea și memoriile din dosar s'a ascultat d-l avocat M. Kornea, din partea inculpaților, în susținerea incidentului de neadmisibilitatea opozițiunei, precum și d-l procuror general G. Filitti, în combaterea incidentului.

Curtea deliberând,

Considerând că după art. 545 pr. crim. ori-ce decisiune a Curței de casație prin care în neînța părții interesate și numai după cerere și acte se va statui definitiv asupra unei cereri de strămutare trebuie notificată ministerului public după lângă instanțele de fond; că această notificare e prescrisă pentru ca ministerul public să fie pus în situațiune d'a exercita dreptul de opozițiune prevădută de articolul imediat următor 546, căci alt-fel notificarea n'ar avea nici un în'eles.

Că acest drept de opozițiune, ministerul public după lângă instanțele de fond îl are într'un mod absolut în casurile în care Curtea de casație a ordonat strămutarea numai după cerere și acte și fără ca acel minister public să fi fost pus în pozițiune de a-și pronunța părerea sa motivată asupra cererii de strămutare, conform art. 543 pr. crim.

Considerând că Ministerul public după lângă Curtea de casație, care ia parte la judecata cererilor de strămutare nu figurează în casație de cât ca organ al legii, iar nu ca reprezentant al ministerului public după lângă instanțele de fond ca ast-fel să se poată zice că părerea acestui din urmă a fost expusă și susținută înaintea Curței de casație de ministerul public după lângă dânsa.

Ca așa fiind e admisibilă opozițiunea făcută de procurorul general după lângă Curtea de apel din Galați, contra decisiunei No. 626 din 23 Octombrie 1895 a secțiunei a doua a acestei Inalte Curți, prin care, după cererea lui G. C. Robescu, C. Resu și Șapira s'a strămutat afacerea privitoare pe aceste persoane de la Curtea de apel din Galați la cea din Iași, fără ca, prealabil, conform art. 543 din proc. crim. să se fi cerut parchetului Curței din Galați părerea motivată de care rostesc citatul articol, cerere care de altminteru e facultativă pentru Curtea de casațiune.

Pentru aceste motive,

Admite opozițiunea și respinge cererea de strămutare făcută de G. C. Robescu, C. Resu și Șapira.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența de la 2 Februarie 1895

Presedenția D-lui Adolf Cantacuzino, Prim-Președinte.

Decisiunea civilă No. 37/95

A. Lenș cu Emilia O. Christescu și Op. Christescu.

Simulațiune. Act simulat. — Fraudă. — Dacă actele făcute de debitor în fraudă creditorilor s'î pot fi atacate de aceștia ca simulat. —

Simulațiune. — Probă. — Martori. — Presumpțiuni. — Dacă simulațiunea se poate dovedi prin martori și presumpțiuni.

1) *Ori ce act făcut de debitor în fraudă creditorilor s'î poate fi atacat de dânzii pe cale de simulațiune.*

2) *Simulațiunea poate fi probată atât prin martori cât și prin presumpțiuni.*

S'a ascultat : D-l M. Corbescu avocatul apelantului A. Lenș în desoltarea motivelor de apel și D-l C. Sărățeanu, avocatul intimatului Emilia O. Christescu în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Al. Leș, în contra sentinței cu No. 196 din 1894 a tribunalului Ilfov secția de notariat, dată asupra admiterii contestațiunei făcută de d-na Emilia O. Cristescu, în contra urmăririi ce s'a făcut de Portărelul tribunalului Buzău prin procesele verbale cu data 7 și 12 Octombrie anul 1894;

Având în vedere susținerile părților, actele prezentate și concluziunile scrise atașate la dosar;

Având în vedere, că intimatul Al. Leneș, pentru despăgubirea sa de suma de lei 15.000, ce pretinde că are a lua de la Oprea Cristescu în baza contractului de arendare, autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat la No. 6891 din 1890, a pus în urmărire averea mobilă a acestuia, prevădută în menționatele procese verbale;

Că în contra acestei urmăriri, ridicându-se contestațiune de către d-na Emilia Cristescu, soția debitorului pe motiv, că averea urmărită, este proprietate a sa, iar nu a soțului debitor, în a dovedi acest drept, a prezentat un act de donațiune, dat de muma sa Paraschiua G. Beldiceanu, și autentificat de tribunalul Brăila la No. 1372 din 1894, act pe care creditorul îl atacă în simulațiune;

Având în vedere, că cu totă presumpțiunea proprietății ce există în favoarea d-nei Cristescu, asupra mobilelor donate ei de muma sa, actul constitutiv, însă al acestei constituiri de proprietate p'ote fi atacat, pe cale de simulație de creditorii soțului ei, ca ori-ce act făcut de debitor în fraudă creditorilor s'î; că proba simulațiunei actului p'ote fi făcută atât prin martori cât și presumpțiuni.

Având în vedere că atât, din împrejurările cari au înconjurat actul de dănie făcut de D-na Paraschiua G. Beldiceanu și din depunerile martorilor, reese într'un mod indiscutabil, că actul de donație, sus citat este si-

mulat și făcut numai în scop de a scóte, de sub urmărire obiectele acolo coprinse, a căror proprietate aparține bărbatului.

Pentru aceste motive redactate dn D-l consilier M. Paleologu, Curtea, admite apelul etc.

(ss) A. Cantacuzino, I. Cercez, T. T. Djuvara M. Paleologu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DÂMBOVIȚA

Audiența de la 24 Iunie 1895

Președenția D-lui VICTOR BILDIRESCU, Membru

Rucanda Ion N. Nedelcu cu Preotul D. R. Mihălcescu.

Sucesiune. — Renunțare la succesiune. — Dacă renunțarea este nulă când nu este făcută în formele cerute de lege. — Cine poate invoca această nulitate.

Ratificare. — Cum trebuie făcut actul de ratificare. — Dacă nulitatea actului de ratificare a unei renunțări la moștenire atrage nulitatea renunțării. —

Renunțarea la succesiune, fiind un act solemn, neîndeplinirea formalităților cerute de lege pentru formarea acestui act, atrage nulitatea renunțării, și această nulitate poate fi invocată nu numai de terți, dar chiar de renunțător.

Ratificarea unui act, spre a fi valabilă, urmează să fie făcută cu formele cerute de lege pentru actul ce se ratifică.

Ast-fel ratificarea făcută de un soț a renunțării la succesiune făcută de soția sa nu este valabilă când nu este făcută în același formă ca și renunțarea, și în asemenea cas și renunțarea soției la moștenire este nulă.

Sentința No. 286/95. — Admis apelul făcut de Ruxandra Ion N. Nedelcu, contra cărței de judecată a județului de pace Voinești No. 3/95 în proces cu preotul D. R. Mihălcescu.

S'a ascultat D-l M. Botez, avocatul apelantei Ruxandra Ion N. Nedelcu, în susținerea și dezvoltarea motivelor de apel și D-l B. M. Dimitropolu avocatul intimatului preot D. R. Mihălcescu în conbateri.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut în termen de către Ruxandra Ion Nedelcu, contra cărței județului de pace Voinești sub No. 3/95, prin care i s'a respins acțiunea ce a făcut contra defendeurului preotul D. R. Mihălcescu, pentru eșire din indivisiune și facerea partagiului averei rămasă pe urma defunctului său părinte Radu Mihălcescu din comuna Priboiu. Ascultând pe ambele părți în susțineri și conbaterile lor.

Având în vedere cartea de judecată și actele din dosar;

Având în vedere că Ruxandra Ion N. Nedelcu prin acțiunea sa ast-fel cum este formulată înscris și după cum s'a susținut în instanță, tinde de a i se recunoaște calitatea de fiică legitimă a defunctului Radu Mihălcescu și dreptul la jumătate din averea rămasă pe urma numitului defunct, care avere se compune din pământul dat după legea rurală și din un petic de pământ, cumpărat de la Anca din Dragodănești, cum și din averea mobilă care se stăpânește de către fratele său preotul D. R. Mihălcescu, ordonându-se eșirea din indivisiune și facerea partagiului acestei averi;

Având în vedere că în contra acestei acțiuni defendeurul preotul D. R. Mihălcescu să opune pentru cuvên-

tul că femeea Ruxandra Ion N. Nedelcu prin declarațiunea făcută la Grefa tribunalului Dâmbovița, care este trecută în registru respectiv la No. 17 din 18 Aprilie 1890, aș renunțat în favoarea sa la moștenirea averei rămasă pe urma defunctului lor părinte Radu Mihălcescu dis și Măneea, că sus disa declarațiune, de și este făcută fără autorisația și consimțământul soțului, însă s'a ratificat și confirmat de către soțul Ioan Niță Nedelcu prin actul autentificat de acest tribunal la No. 330/93, ast-fel că numita în atare cas nu ar mai fi în drept să pretindă partea sa de moștenire din averea lui Radu Mihălcescu;

Având în vedere că, renunțarea la succesiune, fiind un act solemn, neîndeplinirea formalităților cerute de lege pentru formarea acestui act, atrage nulitatea, și nulitatea poate fi pusă nu numai de terți, dar chiar și de renunțător (Laurent IX 462, Demolombe XV, 11);

Considerând că în specie se constată că reclamanta a făcut declarațiune de renunțare la succesiunea părintelui său fără să aibă consimțământul soțului, iar în urmă sociul printr'un act autentic, ratifică această renunțare;

Considerând că din dispozițiunile art. 1167 c. civ. rezultă că ratificarea unui act spre a fi valabilă urmează să fie făcută cu formele cerute de lege pentru actul ce se ratifică;

Considerând că legea prin art. 695 c. civil, prevedând că, renunțarea la succesiune să se facă la Grefa tribunalului de prima instanță, unde s'a deschis succesiunea, și pe un registru anume ținut pentru aceasta, rezultă deci că și ratificarea pentru a fi valabilă și acoperi de vitiu de care este isbită declarațiunea de renunțare, urmează să fie făcută tot în formele prescise de art. 695 cod. civil;

Considerând că în specie soțul ratificând printr'un act autentic declarațiunea făcută de soția sa de a renunța la succesiune, această ratificare ne fiind făcută cu formele cerute de lege nu este valabilă, și nici poate produce veru un efect; că așa fiind această renunțare la succesiune, fiind nulă și de nul efect, reclamanta este considerată și astăzi ca moștenitoare a părintelui său, și prin urmare în drept să ceară partea ce i se cuvine din moștenire;

Având în vedere că din actele aflate în dosar și anume: 1) dovada cu No. 382/94; 2) certificatele primarului comunei Priboiu sub No. 316 și 317/95; 3) extractul No. 10/79, liberat de oficerul stărei civile comunei Priboiu, să constată că reclamanta este fiică legitimă a defunctului Radu Mihălcescu dis și Măneea și prin urmare soră cu defendeurul preotul D. R. Mihălcescu;

Având în vedere că, reclamanta spre a dovedi ce anume avere a rămas de la defunctul său părinte, pe lângă tabela de improprietărire unde se vede înscris Radu Mihălcescu la No. 7 a mai cerut, și tribunalul prin jurnalul No. 2664/95 i-a încuviințat dovada cu martori;

Având în vedere că din declarațiunile martorilor audiați astă-zi, se constată că pe urma defunctului Radu Mihălcescu a rămas 11 pogoane pământ și 400 stâneni, cămine de casă cu care este înscris în tabela lit. a

la No. 7, cum și un petic de pământ ce este cumpărat de la Anca din Dragodănești, iar în ce privește acțiune mobilă cerută prin acțiune a se împărți nu se dovedește în de ajuns ce anume avere a rămas;

Considerând că după dispozițiile art. 728 și ur. cod. civil prevădându-se că nimeni nu poate rămâne în indivisiune și un coerede poate ori când cere împărțea succesiunii, chiar când ar esista convențiunii sau proibițiunii contrarii; că în speță fiind constatat că pe urma defunctului Radu Mihălcescu a rămas averea descrisă mai sus, cum și doi copii în viață, ast-fel că în atare cas tribunalul cată să recunoască reclamantei calitatea de fiică legitimă al numitului defunct și dreptul la jumătate din averea imobiliară ordonându-se eșirea din indivisiune și facerea partagiului;

Având în vedere că reclamanta nefiind presinte astă-dî în instanță, iar defendorul opunându-se la numirea de expert, tribunalul în asemenea împrejurare cată să numească din oficiu expert pe d-l inginer N. Bruneanu;

Având în vedere și art. 1169, 1170, 733 și 734 c. civil.

Pentru aceste motive, redactate de d-l V. Bildrescu, tribunalul admite apelul etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, SECȚIA II

P.ședinția d-lui G. I. Alexandrescu, Președinte

Audiența de la 9 Octombrie 1895

Sentința comercială No. 171/95

Ion Calayrezos ou Societatea de navigație Fraissinet et Cie.

Contract. — Dacă părțile contractante au deplină libertate în reglementarea raporturilor dintre ele. — Dacă această libertate are vre-o restricțiune.

Clausă compromisoriă. — Dacă părțile pot stipula ca în cas de contestațiune între ele, să se supună culărei jurisdicțiuni. — Dacă o asemenea clausă este contrară ordinii publice și bunelor moravuri.

Poliță de încărcare. — Intre ce părți face probă.

Competință — Străin. — Dacă dispozițiunea prin care străinul ce contractează cu un român poate fi chemat înaintea tribunalelor române este de ordine publică și se poate deroga la densa.

1) *In principiu și în tesă generală părțile contractante au deplină libertate în reglementarea raporturilor dintre ele, cu singura restricțiune că nu pot deroga, prin convențiunile lor la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri.*

2) *Clausă compromisorie, adică faptul de a se supune unei jurisdicțiuni aleasă de părți în cas de contestațiune între ele, ne fiind de cât un exercițiu al dreptului care decurge din principiul autonomiei părților contractante, adică al voinței lor suverane de a se reglementa raporturile dintre ele ast-fel cum interesele le povățuesc, nu este contrară ordinii publice și bunelor moravuri, și deci este permisă.*

3) *Poliță de încărcare formată în modul prevăzut de art. 565 din codul comercial, face probă față cu toate părțile interesate în încărcare, precum și între ele și asigurători.*

4) *Dispozițiunea dupe care străinul chiar când n'ar avea reședința în România, va putea fi chemat înaintea tribunalelor române pentru îndeplinirea obligațiunelor contractate de densul în România sa în țară străină cu un român, fiind de interes privat, devine inaplicabilă când părțile au convenit să se judece înaintea tribunalelor străine.*

Tribunalul,

Asupra escepțiunei de necompetință ridicată de Societatea Fraissinet et Cie. prin procuratoarele său d-l avocat P. Boțanu.

Având în vedere acțiunea intentată de Ion Calayrezos prin petițiunile reg. la No. 5012 și 7813/94 contra societăței de navigație Fraissinet et Cie prin care cere obligarea acelei societăți ca să i plătească suma de 2512 lei 90 bani costul a 15 butoae zahăr.

Având în vedere că reclamantele prin interogatorul ce i s'a luat după cererea procuratorului societăței Fraissinet et Cie declară că marfa a cărei valoare reclamă ia sosit la Galați cu conisimentul din 8 Noembrie 1893 și de care sa servit la sosirea mărfii.

Având în vedere că prin art. 22 din acel conisiment părțile contractante adică societatea Liguri Lombardia ca încărcător și societatea Fraissinet ca armator, stipulează următoarele: «la cas de contestație, orice cerere sau acțiune judiciară, fie chiar pe cale de garanție, vor fi înfățișate înaintea tribunalului comercial din Marsilia, ori care altul fiind esclus, căruia încărcătorii și reclamanții primesc competența».

Considerând că în principiu și în tesă generală părțile contractante au deplină libertate în reglementarea raporturilor dintre ele, căci legiuitorul nu le impune toate regulile pe care le formează și singura restricțiune la această autonomie a particularilor este acea că ele nu pot deroga la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri art. 5 cod. civ.

Considerând că clausa compromisorie adică faptul de a se supune unei jurisdicțiuni aleasă de părți în cas de contestațiune între ele, nu este de cât un exercițiu al dreptului, care decurge din principiul autonomiei părților contractante, adică al voinței lor, suverane de a se reglementa raporturile dintre ele, ast-fel cum interesele le povățuesc mai bine.

Că această clausă nefiind contrarie ordinii publice și bunelor moravuri și prin ea părțile contractante neatingînd regulile privitoare la statutul lor personal și real, convenția dintre ele constituie legea lor «articolul 569 c. civ.».

Considerând că după dispozițiunea art. 568 c. com. polița de încărcare formată în modul prevăzut de art. 565 c. com. face probă față cu toate părțile interesate în încărcare, precum și între ele și asigurători; că așa fiind, în specie convenția intervenită între încărcător și armator este opozabilă reclamantului care ca destinator este prevăzut în conisiment și este una din părțile interesate la încărcare, că aceasta cu atât mai mult cu cât prin acțiunea sa, reclamantul pretinde de la agen-

tura Fraissinet valoare a 15 butoaie zahăr sosite la Galați după cum însă și recunoaște că conisimentul din 8 Noembrie 1893 de care sa servit, în cât singurul titlu care stabilește raportul juridic dintre reclamant și Societatea Fraissinet și care constituie baza acțiunii reclamantului fiind conisimentul, dânsul nu poate să prevaleze pe de o parte de acel titlu cel face proprietar, asupra mărfii a cărei valoare prelinde, iar pe de altă parte, să obiecteze că unele din clausele ce figurează în acel titlu nu iar fi opozabile, pe motivul că nu conține semnătura sa.

Considerând că de și reclamantul susține astăzi în instanță că acțiunea sa ar deriva dintr'un fapt al funcționarilor agenției petrecut aici în Galați și deci acest Tribunal, ar fi competente a judeca procesul, totuși față cu cererea sa, ast-fel cum a introdus-o contra agenției Fraissinet și pe care nu a declarat că o modifică în ceva, și față cu clauza prevăzută la art. 22 din conisiment în care nu se face nici o distincțiune restrictivă, ci se anunță în mod generic, că ori ce cerere sau acțiune ivită se vor judeca de Tribunalul din Marsilia, nu se poate impune agenției Fraissinet jurisdicțiunea acestui Tribunal și legile altei țări de cât acele la care ea a înțeles a se raporta.

Considerând că dispozițiunea art. 13 c. civ., potrivit căruia streinul chiar când n'ar avea reședință în România, va putea fi chemat înaintea tribunalului român pentru îndeplinirea obligațiilor contractate de dânsu în România sau în țară streină cu un român fiind, o dispozițiune cu totul de interes privat, ea devine inaplicabilă în specie unde părțile au atribuit tribunalului din Marsilia competența de a rezolva toate reclamațiunile ce ar naște din convenția urmată între ele; că tot pentru aceste resoane reclamantul nu poate beneficia, nici de dispozițiunile art. 869 c. com. care tect desemnează în lipsă de stipulațiune contrarie, tribunalul la care dânsul are dreptul în afaceri comerciale a introduce acțiuni. Că ast-fel excepțiunea de necompetință ridicată de societatea Fraissinet prin avocatul său d-l P. Boțan, urmează a se admite ca fondată.

Pentre aceste motive, în majoritate, în virtutea legii, hotărăște:

Admite excepțiunea de incompetență ridicată de procuratorul societății de navigațiune Fraissinet și prin consecință tribunalul se declară incompetent de a judeca acțiunea comercială intentată de d-nul Ion Calavrezos, prin petițiile înreg. la Nr. 5013 și 7813/94, contra agenției Fraissinet et Com. din Galați pentru suma de 2572 lei 90 bani.

Sentința cu apel.

Data și cetită în ședință publică astăzi nouă Octombrie 1895.

(ss) G. V. Buzdugan, C. Hamangiu

Osebită opiniune

Având în vedere că incidentul ridicat de pârât prin care se cere ca acest tribunal să își decline competența de a judeca acest proces pentru următoarele motive:

a) La art. 22 din polița de încărcare se prevede ori-

ce contestație, se va ridica între părți să se judece de trib. de Marsilia, partea servindu-se de polița de încărcare, i se impune această jurisdicție.

b) Că întru cât art. 568 c. com. dispune că polița de încărcare face dovadă față de toate părțile interesate la încărcare întru atâta condițiunile din polița de încărcare sunt impuse și destinatorului care este persoana interesată la încărcare,

Având în vedere că acțiunea de față are de obiect faptul că compania Fraissinet nu a predat reclamantului toate butoaiile de zahăr prevăzute în polița de încărcare și în contractul de transport; că reclamantele în conformitate cu art. 891 c. com. are facultatea a intenta acțiunea sa, sau la tribunalul stațiunii de plecare care este trib. de Marsilia sau la locul stațiunii de sosire care este trib. de Galați.

Considerând că polița de încărcare nu este alt-ceva, de cât actul (chitanța) eliberat de căpitanul vasului prin care se constată că marfa sa încărcat și este în depositul său.

Acest act se semnează de căpitan.

Esemplarul rămas la căpitan, se semnează de încărcător art. (566 c. com.). Destinatorul nu ia parte la acest act, prin urmare nu i se poate opune, ca fiind un res inter alios.

Se obiectează că întru cât destinatorul se servește de acest act pentru a reclama într'atât i se opune și clausile prevăzute într'insul. Dar clauza prevădută la art. 22 din poliță, nu face parte din polița de încărcare, ea este privitoare la contractul de transport, și se referă la încărcător și asigurator, după cum se vede din însuși titlul sub care se află art. 22 și a cărui conținut este:

Presenta expedițiune este făcută cu clausele și condițiunile următoare despre care încărcătorul a luat cunoștiința și pe care el declară că le acceptă.

Dar contractul de transport s'a făcut exclusiv între căpitan și încărcător. Destinatorul nu a figurat la acest contract, nu a semnat și nici nu i se poate opune.

Având în vedere că din dispozițiunile art. 568 c. com. se caută a se deduce că întru cât polița de încărcare face dovadă față cu toate părțile interesate la încărcare, întru atâta ea se poate opune și destinatorului.

Art. 568 c. com. nu se referă la altă ceva de cât la cazul când căpitanul a eliberat marfa unei alte persoane decât destinatorului, care i-a predat în schimb conisimentul, atunci acest conisiment face dovadă de descărcare a căpitanului față cu toate părțile interesate la încărcare. În definitiv prezentatorul poliței de încărcare care este reclamantul, nu este o persoană interesată la încărcare. Dacă el este interesat la ceva este la descărcare.

Reclamantele ași nu își bazează reclamația sa pe un raport juridic isvorât din conisiment, ci pe dreptul de cumpărător al mărfii, care marfă se află în depositul unei terțe persoane (căpitanul) care terța persoană a luat angajamentul prin polița de carie a preda totă marfa

în primirea celui care se va prezenta la dânsul cu aceea poliță.

Din aceste fapte și obligațiuni nu rezultă de fel că destinatorul poliței a fost când va interesat la încărcare, deci argumentul tras din art. 568 c. com. cătă a fi respins și din acest punct de vedere.

Pentru aceste motive.

Sunt de părere a se respinge incidentul și a intra în cercetarea fondului.

Președintele (s) G. I. Alexandrescu

INFORMATIUNI

Un amic ne comunică un fapt ce ni se pare de o gravitate foarte mare.

Este de obște cunoscut că pământurile ce s'au dat țăranilor după legea rurală sunt inalienabile pe timp de 30 de ani, neputând fi înstrăinate în tot acest timp de cât comunei sau unui sătean, și în anumite condițiuni. Această inalienabilitate a fost consfințită și prin Constituțiune, prin art. 132, ast-fel cum a fost modificat în anul 1884, prin care legiuitorul a dat inalienabilității pământurilor date sătenilor un caracter constituțional și a prelungit termenul fixat pentru această stare de neînstrăinare.

Acastă inalienabilitate a pământurilor date sătenilor conform legii rurale face ca aceste pământuri să nu poată fi ipotecate și urmărite și nu sunt susceptibile de prescripțiune.

Ei bine această inalienabilitate, consacrată și prin Constituțiune, care este legea legilor, nu a împedat pe percepțorii fiscali să urmărească și să scoată în vânzare pământurile date după legea rurală pentru neplată de foncieră sau alte dări. Pentru a face această urmărire, statul se întemeiază pe art. 14 din legea de urmărire, care glăsuște că *„vânzarea imobilelor de ori-ce natură ale debitorului său ale garantului său, se va face prin mijlocirea tribunalului local unde se află situat imobilul...”*

Cuvintele *imobile de ori-ce natură* îndreptățește pe percepțori să urmărească și să vândă, înaintea tribunalului, pământurile sătești date dupe legea rurală. Cum rămâne atunci cu inalienabilitatea unor asemenea pământuri?

Faptul s'a petrecut zilele trecute înaintea tribunalului X., nu departe de București.

Acest fapt ni s'a părut așa de grav în cât unul din redactorii noștri se va duce la acel tribunal să cerceteze dosarele unor asemenea urmăriri, și rezultatul acestei cercetări 'l vom publica în numărul viitor.

Curțile cu jurați, din circumscripțiunea Curții de apel din București, vor fi presidate, în sesiunea

viitoare ast-fel: d-l consilier T. Djuvara, va prezida Curțile cu jurați din Ilfov și Ialomița; d-l M. Iulian, cele din Prahova și Buzău; d-l V. Bossy, cele din Vlașca și Teleorman, și d-l Athanasovici cele din Dâmbovița, Argeș și Muscel.

Procesul Robescu și C-nia, ce era să se judece la 15 curent de Curtea de apel din Galați, a fost amânat pentru 12 Decembrie viitor.

Brenning, condamnat de tribunalul Covurlui în afacerea Ressu et C-nia, cerând din nou liberarea sa pe cauțiune, Curtea de apel din Galați i-a respins această cerere; dînsul făcând recurs contra acestei încheeri, secțiunea a doua a Curții de casație i-a respins recursul, pe motiv că detențiunea sa liberarea unui prevenit fiind o cestiune de apreciere suverană a instanțelor de fond, scapă de sub censura Curții de casație.

În ziua de 30 Noembrie curent, secțiunea a doua a Curții de casație va începe judecarea recursurilor făcute în contra decisiunilor comisiunilor de apel în materie de imposite.

Cum în asemenea materie părțile nu se citează, termenele se vor afișa la ușa Curții unde vor sta afișate 10 zile.

Avis celor ce au făcut asemenea recursuri.

Să crede că numărul acestor recursuri va trece de 4000.

Anunțăm cu plăcere că cu concursul mai multor domni avocați ai baroului din București, s'a deschis pe Cheul Dâmboviței, vis-à-vis de Palatul Justiției, (Casa Cănuță)

„INFORMATORUL”

Biuroū care se ocupă cu afaceri judiciare, redactări de acte de Notariat, îndepliniri de proceduri la procese în toată țara, executări de sentințe și încasări de creanțe.

Agenția specială de încredere pentru vânzări, cumpărări și închirieri de prăvălii, case, locuri virane, moșii și păduri.

Plasează bani în ipotecă și îlesnește împrumuturi la Credite și particulari, sconturi, cesiuni de arendă, chirii, creanțe și drepturi de moștenire.

Face formalități de căsătorie și foi de zestre.

NB. Unul din avocați va sta în biroū la dispoziția publicului pentru consultațiuni în toate zilele de lucru de la orele 9—12 și de la 2—5 iar în zilele de sărbători de la orele 9—12.

Acest biroū fiind mehit a scăpa pe public de multe neajunsuri ce suferau din cauza samsarilor, îi urăm viață lungă și afaceri frumoase și îndemnăm pe amicii și cititorii noștri a se adresa cu toată încrederea acestui biroū.